

Ρω 12,21

‘Η μεγαλύτερη νίκη

Ξέρω, παιδιά, ότι σās αρέσουν πολύ τὰ παιχνίδια καί οί αγῶνες, ἔτσι δέν εἶναι; Καί ἰδιαίτερα χαίρεστε, ὅταν στούς αγῶνες βγαίνετε νικητές.

Θά δοῦμε σήμερα ἕνα παιδί πού νίκησε σ’ ἕναν πολύ δύσκολο αγώνα, ἴσως στόν δυσκολότερο ἀπ’ ὅλους. Ξέρετε ποιός εἶναι αὐτός ὁ αγώνας;... **‘Ο αγώνας ἐναντίον τῆς κακίας!**

‘Η ἱστορία μας

‘Ο Περικλῆς ἦταν γεννημένος γιά ἀρχηγός. Ἦξυπνος, δραστήριος, ψηλός, ἦταν πάντα τό κέντρο τῆς συντροφιάς. Στή γυμναστική ἦταν καταπληκτικός. Ἦθελε ὅπωςδήποτε νά κερδίζει στούς αγῶνες καί σχεδόν πάντα τὰ κατάφερνε. Εἶχε σάν βοηθούς τριγύρω του πέντε - ἕξι ἀγόρια τῆς τάξης του, πού τόν ὑπάκουαν τυφλά. Γινόταν πάντα ὅ,τι αὐτός ἤθελε. Δέν τολμοῦσε κανείς νά τὰ βάλει μαζί του.

«Εἶμαι ἀρχηγός τῆς Ἔκτης!», ἔλεγε μέ ὑπερηφάνεια.

Δυστυχῶς τή δύναμή του τή χρησιμοποιοῦσε μέ ἄσχημο τρόπο.

«Κρίμα στήν ἐξυπνάδα καί σίς ἱκανότητές του!», ἔλεγαν μέ λύπη οί δάσκαλοί του. «Εἶναι τόσο ἀπότομος κι ἐγωιστής...».

Κανείς δέν τολμοῦσε νά φέρει αντίρρηση στόν Περικλῆ. Διαφορετικά, αὐτός καί ἡ παρέα του τόν στραβοκοιτοῦσαν καί στό διάλειμμα θά ...κακοπερνοῦσε.

Στήν ἀρχή τῆς χρονιάς, προστέθηκε ἕνας ἀκόμη μαθητής στήν τάξη τους, ὁ Στέφανος. Εἶχαν μετακομίσει οἰκογενειακῶς στήν πόλη ἀπό τό μικρό χωριό τους, γιατί ὁ πατέρας του ἐδῶ καί καιρό εἶχε πιάσει δουλειά σ' ἕνα ἐργοστάσιο. Ὁ Περικλῆς ἀποφάσισε νά τόν πλησιάσει, γιά νά τόν ἔχει κι αὐτόν στήν ἐπιρροή του. Γρήγορα ὅμως διαπίστωσε ὅτι ὁ καινούργιος συμμαθητής τους ἦταν διαφορετικός.

Μιά μέρα, στό πρῶτο διάλειμμα ἡ ὁμάδα τοῦ Περικλῆ τσακώθηκε ἄγρια μέ τά ἀγόρια τοῦ ἄλλου τμήματος καί ἄρχισε νά τά κοροϊδεύει. Ὁ Στέφανος δέν τούς ἀκολούθησε.

- Περικλῆ, διαμαρτυρήθηκε, δέν εἶναι σωστό νά συμπεριφερόμαστε μέ αὐτόν τόν τρόπο. Ἄς λύσουμε ἤρεμα τίς διαφορές μας μέ τό ἄλλο τμήμα!

Ὁ Περικλῆς ἀναψοκοκκίνησε. Πρώτη φορά τολμοῦσε κάποιος ἀπό τήν παρέα νά τοῦ φέρει αντίρρηση.

- Καί ποιός σοῦ εἶπε ὅτι ζητήσαμε τή γνώμη σου; εἶπε περιφρονητικά. Ἐγώ κάνω κουμάντο στήν ὁμάδα!

- Τότε ἐγώ ἀποχωρῶ ἀπό τήν ὁμάδα. Δέν συμφωνῶ μέ τά τσακώματα καί τίς κοροϊδίες, εἶπε ὁ Στέφανος.

- Ἐσύ θά τό μετανιώσεις! τόν ἀπέιλησε ὁ Περικλῆς. «Στέφανος, τό καλό παιδί!...». Νά σοῦ δώσουμε καί ...στεφάνι καλοσύνης, τοῦ πέταξε κοροϊδευτικά καί ὅλη ἡ παρέα ἔσκασε σά γέλια.

Ὁ Στέφανος παρά τίς κοροϊδίες βρῆκε τή δύναμη νά ἀποχωρήσει. Μπήκε, βέβαια, στό στόχαστρο τοῦ Περικλῆ καί τῆς παρέας του, πού δέν ἔχαναν εὐκαιρία νά τόν εἰρωνεύονται. Πικράθηκε πολλές φορές μέ τή συμπεριφορά τους. **Ζητοῦσε ἀπό τόν Θεό δύναμη, ὥστε νά μὴν τούς τό ἀνταποδώσει.**

Μιά μέρα ἕνας συμμαθητής τους, ὁ Χάρης, εἶπε στόν γυμναστή:

- Κύριε, μᾶς ὑποσχεθήκατε πῶς σήμερα θά κάνουμε ἀγῶνες δρόμου.

- Ὁραῖα! Ἀφοῦ τό ὑποσχέθηκα, θά τούς κάνουμε, εἶπε ὁ γυμναστής. Ἐτοιμασεῖτε κι ἔρχομαι σέ δυό λεπτά νά δώσω τό σύνθημα γιά τήν ἔναρξη τῶν ἀγῶνων.

Μόλις ὁμως ἀπομακρύνθηκε, ὁ Περικλῆς ζέσπασε:

- Ἀγῶνες δρόμου; Καί ποιός σοῦ εἶπε, Χάρη, ὅτι θά σοῦ κάνουμε τή χάρη; Ἐμεῖς σήμερα θέλουμε νά παιζουμε ποδόσφαιρο, ἔ παιδιά;

- Ναί, ναί, ποδόσφαιρο! φώναζε ὅλη ἡ παρέα.

- Περικλῆ, μίλησε ὁ Στέφανος, ἄς κάνουμε μιά φορά καί τό χατίρι τοῦ Χάρη! Ποτέ δέν ἔχει ζητήσει τίποτε.

Ὁ Περικλῆς ἔγινε κατακόκκινος ἀπ' τόν θυμό.

- Ποιός σέ ἔβαλε ἐσένα δικηγόρο καί ὑπερασπιστή τοῦ Χάρη;

Καί χωρίς ἄλλη κουβέντα ἔδωσε μιά σπρωξιά στόν Στέφανο τόσο δυνατή, ὥστε ἐκεῖνος παραπάτησε κι ἔπεσε κάτω, στό τσιμέντο τῆς αὐλῆς. Τό πόδι του μάτωσε. Ἐκείνη τήν ὥρα ἐμφανίστηκε ὁ γυμναστής κρατώντας τούς κώνους.

- Τί ἔγινε, Στέφανε, πῶς χτύπησες; τόν ρώτησε.

Ὁ Στέφανος ἔκλεισε γιά λίγο τά μάτια. Ἐνίωσε μιά ἀγανάκτηση καί μιά ἐπιθυμία νά τά πεῖ, νά τά φανερώσει ὅλα, γιά νά τιμωρηθεῖ ὁ Περικλῆς, ἀλλά βρῆκε τή δύναμη νά συγκρατηθεῖ. Θυμήθηκε τά λόγια πού τούς εἶχε πεῖ ὁ κατηχητής τους ἀπό τήν Ἀγία Γραφή: **«Νά νικᾶς τό κακό μέ τό καλό!»**. Προσπαθώντας νά συγχωρήσει τόν Περικλῆ, ἀπάντησε:

- Παραπάτησα, κύριε, καί πέφτοντας χτύπησα.

Ὁ Περικλῆς, πού περίμενε γερή τιμωρία, ζαφνιάστηκε. Ἡ κακία του ὁμως δέν τόν ἄφησε νά παραδεχτεῖ τήν ἀγάπη τοῦ Στέφανου. Στίς μέρες πού ἀκολούθησαν ὁ Περικλῆς ἔγινε ἀκόμη πιό ἐπιθετικός.

- Τί νά κάνω μέ τόν Περικλῆ; ρώτησε ὁ Στέφανος τόν κατηχητή

του. Συνεχῶς μοῦ ἐπιτίθεται καί μέ κοροϊδεύει.

- Ἐσύ, Στέφανε, τοῦ εἶπε ὁ κατηχητής, συνέχισε νά τοῦ δείχνεις ἀγάπη. Νά θυμᾶσαι πάντα τά λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς: **«Νά νικᾷς τό κακό μέ τό καλό!»**. **Νά φέρνεις συχνά στή σκέψη σου τόν Χριστό μας ἐπάνω στόν σταυρό!** Ἔδειξε τόση ἀγάπη στούς σταυρωτές Του! Τούς συγχώρεσε καί τούς δικαιολόγησε ἀκόμη λέγοντας στόν Πατέρα Του: «Συγχώρεσέ τους, γιατί δέν ξέρουν τί κάνουν!». Προσευχήσου, παιδί μου, στόν Θεό κι Ἐκεῖνος θά σοῦ δώσει τή δύναμη νά νικήσεις.

- Θά προσπαθῆσω, εἶπε ὁ Στέφανος ἀποφασισμένος.

Ἦρθε ὁ καιρός τῆς ἡμερήσιας ἐκδρομῆς. Ἡ Ἐκτη τάξη θά πῆγαινε σ' ἓνα ἱστορικό ἀξιοθέατο, πάνω σ' ἓνα ὕψωμα. Στήν ἐκδρομή τά παιδιά ἔπαιζαν μέ τήν ψυχή τους. Κάποια στιγμή ὁ δάσκαλός τους τούς ἀνέβασε στό βουνό γιά νά τούς μιλήσει γιά μιᾶ ἱστορική μάχη πού εἶχε γίνει ἐκεῖ πρῖν μερικά χρόνια.

Ὁ Περικλῆς βαριεστημένος ἀποχώρησε σιγά - σιγά καί πῆγε νά καθίσει σέ μιᾶ μεγάλη πέτρα πού ὑπῆρχε παραπίσω. Ἐκεῖ εἶχαν ἀφήσει ὄλοι τά σακίδια τους. Ἦταν μεσημέρι, ζέστη πολλή. Πῆρε ἓνα ξύλο κι ἄρχισε νά σκαλίζει τό ἔδαφος. Σέ μιᾶ στιγμή ἦρθε πρὸς τό μέρος του ὁ Στέφανος, γιά νά πάρει ἓναν χάρτη ἀπ' τό σακίδιό του. Ξαφνικά ἡ φωνή του ἀντήχησε δυνατά: «Περικλῆ, πρόσεχε! Ἔνα φίδι!».

Ὁ Περικλῆς κοκκάλωσε. Πράγματι μιᾶ φαρμακερή ὀχιά, ἐνοχλημένη ἀπό τό ξύλο πού κουνούσε, τόν πλησίασε. Γρήγορος σάν ἀστραπή ὁ Στέφανος, ἄρπαξε μιᾶ μεγάλη πέτρα καί χτύπησε τό φίδι κατακέφαλα.

Κρύος ἰδρώτας ἔτρεχε ἀπό τό πρόσωπο τοῦ Περικλῆ. Παραλίγο ἡ ὀχιά θά ἔχυνε τό δηλητήριο στό χέρι του... Τώρα, βέβαια, ἦταν πιά μπροστά τους νεκρή.

- Εἶσαι καλά, Περικλῆ; τόν ρώτησε μέ ἀγωνία ὁ Στέφανος.
- Καλά... καλά... ἀπάντησε ἀμήχανα.

Κοιτάζοντας γιά πρώτη φορά μέ συμπάθεια τόν συμμαθητή του, τού εἶπε:

- Στέφανε, σ' εὐχαριστῶ! Ἄν δέν ἦσουν ἐσύ...
- Ὁ Θεός σέ φύλαξε, ἀπάντησε ταπεινά ἐκείνος.

Ὅλοι θαύμασαν τόν Στέφανο γιά τή γενναιότητά του. Ὁ Περικλῆς ὅμως τόν θαύμασε περισσότερο γιά τήν ἀγάπη πού τού ἔδειξε. **Ναί, ὁ Στέφανος ἦταν πιό δυνατός στήν ψυχή ἀπό ἐκείνον. Τόν νίκησε μέ τήν καλοσύνη του.**

Ὅταν ἐπέστρεψαν στό σχολεῖο, ὁ Περικλῆς πλησίασε τόν Στέφανο καί τού εἶπε:

- Στέφανε, καί πάλι σ' εὐχαριστῶ! Θέλω νά σοῦ πῶ ὅτι θά προσπαθῶ κι ἐγώ νά συντρίψω ἕνα φίδι, τό φίδι τῆς κακίας πού εἶχα τόσο καιρό μέσα μου. Σήμερα μπόρεσα νά τό δῶ. Στέφανε, θέλω πολύ νά γίνουμε φίλοι!

- Μέ πολλή χαρά, Περικλῆ! Ἐγώ, νά ξέρεις, πάντα σέ ἀγαποῦσα καί σέ ἤθελα γιά φίλο μου.

- Στέφανε, πές μου κάτι ἀκόμα: Πῶς μπορούσες τόσο καιρό νά μοῦ δείχνεις ἀγάπη καί καλοσύνη, ἐνῶ ἐγώ σοῦ φερόμουν ἄσχημα καί σέ στεναχωροῦσα;

- **Τό θέλει ὁ Χριστός, Περικλῆ. Θέλει νά νικοῦμε τό κακό μέ τό καλό, νά φωτίζουμε πάντα μέ τόν ἥλιο τῆς ἀγάπης, ὅπως λέει κι ὁ κατηχητής μου.**

- Ὡστε πηγαίνεις στό κατηχητικό;
- Ναί, πηγαίνω κάθε Κυριακή. Θέλεις νά ῥθεις κι ἐσύ;
- Θά ῥθῶ, ὅποσδήποτε θά ῥθῶ, εἶπε ὁ Περικλῆς.
- Πολύ ὠραία, λοιπόν! χαμογέλασε ὁ Στέφανος. Ἄς δώσουμε τώρα τά χέρια!

Τά δύο παιδιά ἔγιναν ἀχώριστοι φίλοι. Κι ἀπό τότε δέν ἔχαναν καμία συνάντηση στό κατηχητικό τῆς ἐνορίας τους. Κάθε φορά ἔκλειναν βαθιά μέσ στήν καρδιά τους τά λόγια τοῦ Θεοῦ. Ἴδιαίτερα ὁ Περικλῆς -πού ἔγινε ἕνας ἄλλος Περικλῆς- θυμόταν πάντοτε τόν

λόγο της Άγίας Γραφής, πού άκουσε για πρώτη φορά από τόν φίλο του: **«Νά νικᾷς τό κακό μέ τό καλό!»**.

Ἡ ἀγάπη νικᾷ

Ὁ Περικλῆς, λοιπόν, πού πάντα νικοῦσε στούς ἀγῶνες, τελικά νικήθηκε. Ὁ Στέφανος ἀποδείχτηκε πιό δυνατός ἀπό ἐκεῖνον. Γιατί; Ἐπειδή εἶχε μιᾶ μυστική δύναμη μέσα του. Καί ποιᾶ εἶναι αὐτή; **Ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης, τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.**

Ὁ Χριστός μᾶς ἀγάπησε τόσο πολύ, πού για χάρη μας ἔγινε ἄνθρωπος καί ἀνέβηκε πάνω στόν σταυρό καί θυσιάστηκε, για νά μᾶς σώσει ἀπό τό κακό καί τήν ἁμαρτία. Θέλει κι ἐμεῖς τά παιδιά Του νά σκορποῦμε παντοῦ τό φῶς τῆς ἀγάπης. Ἀκόμη καί τό κακό πού μᾶς κάνουν, νά τό νικοῦμε μέ τήν ἀγάπη!

Κι ἔχουμε κάθε μέρα πολλές εὐκαιρίες:

- ✓ Ἄν κάποιος μᾶς ζηλεύει καί μᾶς κατηγορεῖ ἄδικα, ἐμεῖς νά προσπαθοῦμε νά λέμε γι' αὐτόν μόνο καλά λόγια!
- ✓ Ὅταν ἕνας συμμαθητής μας πού δέν μᾶς συμπαθεῖ χρειαστεῖ βοήθεια, ἐμεῖς νά τρέξουμε ἀμέσως νά τόν βοηθήσουμε!
- ✓ Ὅταν ἕνα παιδί εἶναι μόνο του -ἔστω κι ἂν μᾶς ἔχει λυπήσει- ἐμεῖς ἄς φροντίσουμε νά τό πάρουμε στή συντροφιά μας!
- ✓ Ἄν κάποιος πειράζει τά πράγματά μας, νά μή νευριάσουμε, ἀλλά μέ ὠραῖο τρόπο νά τοῦ δώσουμε ὅ,τι χρειάζεται!

Ἄς συντρίψουμε, παιδιά, τό φαρμακερό φίδι τῆς κακίας!
Ἄς σκορποῦμε πάντα γύρω μας φῶς μέ τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ!

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Ἀγαπῶ ὅλα τά παιδάκια», ἀπό «Πνευματικές Ὠδές Β'», σ. 294, CD «Χαμόγελα σέ νότες ἑφτά», ἀρ. 5).

Τό φιδάκι τῆς κακίας
νά συντρίψω προσπαθῶ.
Νά νικάω θέλω πάντα
τό κακό μέ τό καλό!

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
2. Ζωγραφιά.
3. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου.
4. Ποίημα γιά δραματοποίηση: «Ὁ βοριάς καί ὁ ἥλιος».
5. Παιχνίδι σέ ἀρχεῖο κειμένου: «Τί γράφει;».